

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף מ"ג

הלכות ציצית הלכה ה' אות ה-ז

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' **0527111070**

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

לקוטי הלכות חלק א' דף מד - מה, הלכות ציצית הלכה ה' אות ה' - ז'

ר' נתן ממשיד בענין תיקון המדמה, שזהו עיקר עבודת האדם, וכמובא בכל הספה"ק, וכמו שרבינו מביא בכמה מקומות, שהעיקר להתנהג בכל דברי הרשות בקדושה וטהרה, וזהו תיקון המדמה ללכת עם אמונה זכה ומבוררת, בכח הצדיק כמבואר שם בלוק"ת סי' ח'.

ה' ב' מְבַאֵר בְּסוּף הַתּוֹרָה הַנִּלְעַל עַל פְּסוּק, "לְיוֹם חַגְנוּ" בְּרֵאשִׁי הַשָּׁנָה נַעֲשֶׂה תִיקוֹן תְּפִילַת הַבַּעַל כַּח שִׁיבוֹל לְהַתְּפַלֵּל בַּבַּח' רִין, בַּח' תִּשְׁרִי" ר"ת שְׁבַרְתָּ רֵאשִׁי תְּנִינִים, וְעִי"ז מִתְּגַלָּה מַלְכוּת ה', וְעִי"ז רְבִינוּ מִפֶּרֶשׁ 'בְּכִסֵּה לְיוֹם חַגְנוּ', הֵינּוּ רוּחַ נְבוּאָה שֶׁמְכוּסָה בְּלֵב, נַעֲשֶׂה יוֹם חַגְנוּ, הֵינּוּ שְׂאֵרִים מִתְּאֵר, וְרוּאָה אֶת הָעוֹלָם כְּמַחֲוָגָה צִיּוֹר וְלְבוּשׁ עַל ה'. וְכֵן זֶה בְּכַח לְבוּשׁ הַצִּיצִית כִּנ"ל שֶׁכָּל הַתְּאָרִים וְהַשְּׂבָחִים שֶׁאֵנּוּ מְשַׁבְּחִין וּמְפָאֲרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ הֵם בְּבַחֲנֵי הַמְּדוּמָה, גְּדוּלָּה, גְּבוּרָה, נוֹרָא, הוּא בַּח' מְדוּמָה, כְּמִבּוּאָר בְּבַעַש"ט בְּאַרְיִכוֹת פְּנִימִיּוֹת הַעֲנִין הַזֶּה, בִּי פְּנִימִיּוֹת הַשֶּׁכֶל הוּא יִתְבָּרַךְ מְרוֹמָם וְנִעְלָה מִכָּל הַתְּאָרִים וְהַשְּׂבָחִים וְעַקְרָם כָּל הַשְּׂבָחִים וְהַתְּאָרִים הֵם רֵק בְּבַחֲנֵי הַמְּדוּמָה וְכו' עֵין שָׁם, וְכֵן הַתְּאָרִים וְהַשְּׂבָחִים שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵי הַמְּדוּמָה, כָּלֵם הֵם בְּבַחֲנֵי לְבוּשֵׁין מְלֻפָּא, כְּמִבּוּאָר בְּזֶה"ק וּבִסְפָה"צ עֲנִין הַלְּבוּשִׁים, וְכֵן הַלְּקוּטֵי הַלְּכוּת מִלְּמַד אוֹתָנוּ מֵאֵד מֵאֵד לְתַת לָנוּ צִיּוֹר כֹּזֵה שֶׁל מְדוּמָה וְקִדּוּשָׁה שֶׁהוּא לְבוּשָׁא דְמַלְכָא שְׂאִין כְּמוֹהוּ בְּחִינַת (תְּהִלִּים קד) הוּד וְהָרָר לְבָשֶׁת, שֶׁכָּל הַתְּאָרִים וְהַשְּׂבָחִים שֶׁמְשַׁבְּחִין וּמְפָאֲרִין וּמְכַבְּדִין וּמְגַדְּלִין אֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הוּד וְהָרָר, זֶהוּ בְּחִינַת לְבוּשֵׁין, בְּחִינַת הוּד וְהָרָר לְבָשֶׁת, שְׁעִי"י שֶׁהַשִּׁי"ת הַלְּבִישׁ אֶת עַצְמוֹ אֲנִי יוֹלֵם לְתַפּוֹס וְלִהְשִׁיג מֵזֶה חֲסוּדִים, וְמֵזֶה יוֹשׁוּעָה שְׁה' עוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל פַּעַם, וְכֵן לְהַתְּעוֹרֵר לְגְבוּרָה וְלִקְבָלֵת עוֹל מַלְכוּת, שֶׁכֵּן זֶה כְּבוֹדוֹ ית' בִּי ר' יוֹחֲנָן קָרָא לְמֵאנִי מְכַבְּדוֹתָא (שְׁבַת קיג) נִמְצָא, שֶׁהַלְּבוּשֵׁין הֵם בְּחִינַת פְּבוֹד, הֵינּוּ בְּחִינַת הַפְּבוֹד וְהָרָר וְהַשְּׂבָח וְשֶׁמְכַבְּדִין וּמְשַׁבְּחִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשְׂבָחִים וְתְּאָרִים, שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּבַחֲנֵי כַח הַמְּדוּמָה, כֵּן זֶה הוּא בְּחִינַת לְבוּשֵׁין שֶׁהֵם נִקְרָאִים כְּבוֹד פְּנ"ל.

ר' נתן אומר שעבודת האדם הוא להעלות כל העולמות!

וְעַל-כֵּן עַל -יְדֵי הַשְּׂבָחִים וְהַתְּאָרִים שֶׁהֵם בְּבַחֲנֵי הַמְּדוּמָה, מַעֲלִין אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, כְּמִבּוּאָר בְּסִפְה"ק ור' נתן מְזַכֵּיר כַּאֲן אֶת הַעֲנִין שֶׁזֶה עִיקַר עֲבוּדַת הָאָדָם לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִי שֶׁלֹּא מִבִּין מֵזֶה זֶה עוֹלָמוֹת, אֲנִי מֵאֲמִינִים בְּדַבְּרֵי הַצִּדִּיקִים שֶׁאֵנּוּ מוֹתָקִים לְמַעֲלָה כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכוֹלֵם כְּלוּלִים בְּלְבוּשָׁא דְמַלְכָא. וְהַעֲיָקֵר מִתּוֹךְ עוֹה"ז שֶׁאֵנּוּ רוֹאִים שֶׁה' מַחִיָּה אֶת הָרוּמָם צוֹמַח חֵי מְדַבֵּר, וּמַחִיָּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה, כְּשֶׁאֲדָם מִתְּבוֹנֵן בְּזֶה וְרוּאָה בְּזֶה גְּדוּלַת ה' וּמִבִּיא אֶת זֶה לְתוֹךְ דְּבַרֵי הַתְּפִילָה וְרוּאָה בְּזֶה אֲמוּנָה, הֵרִי מִתְּעַלִּים הָעוֹלָמוֹת, מִתְּעַלָּה עוֹלָם הַמַּלְכוּת שֶׁהוּא לְבוּשׁ אֶחָד, וְכֵן מִתְּעַלָּה נֶצַח הוּד יִסוּד שֶׁהוּא עוֹד לְבוּשׁ שְׁנַתְעַלָּה, שֶׁזֶה מְלִבִּישׁ עַל שִׁיר מְשׁוּלֵשׁ חַג"ת, שֶׁהוּא מְלִבִּישׁ עַל שִׁיר כְּפּוֹל מְצִיאוֹת הַמוֹחֵק, שֶׁהֵם מְלִבִּישִׁים עַל שְׁפַע אֶלְקֵי שִׁיר פְּשוּט, וְכֵן הוּא בְּכִמָּה וְכִמָּה בְּחִינַת שֶׁל לְבוּשֵׁין דְּמַלְכָא, בִּי בְּלִיּוֹת כָּל הָעוֹלָמוֹת הֵם בְּחִינַת לְבוּשֵׁין, בְּחִינַת לְבוּשׁ הַשֶּׁכֶל פְּנ"ל, וְכָל הַבְּגָדִים הַגְּשָׁמִיִּים נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הַמְּדוּמָה שֶׁהוּא לְבוּשׁ הַשֶּׁכֶל פְּנ"ל כִּי כֵן מְכִירִים אֶת הָאָדָם אִיךָ הוּא מִתְּלַבֵּשׁ כֵּן הַשֶּׁכֶל שְׁלוֹ, לְכֵן צִרִיךְ לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ יְהוּדִי, לְרִאוֹת עַל הָאָדָם כְּבוֹד הַשָּׁם.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי אֹרֶז הַצִּיצִית שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַצִּדִּיק הָאֲמֵת שֶׁהוּא בְּעַל כַּח גְּדוּלָּה, שְׁעַל-יְדֵי

תפלתו בבחינת דין מְבַרֵר הַמְדוּמָה, ע"י תפילתו עולה למעלה לפעול רחמים ולתקן את המלכות בכמה בחינות של תפילה בבחי' דין, בזה הוא מברר המדמה, ומאיר לעולם איך שייך גם לנו לברר המדמה, שזהו הכח הפלא שיש לרביה"ק, כי בירור המדמה היא עבודה גבוהה מאד ולכאוף לא שייכת לנו, וגם כשאדם מתחיל בזה, נופל כמה נפילות ויכול ליפול ברעתו מכל זה, אך הצדיק פועל עלינו שנזכה לברר המדמה, שְׁעַל-יָדֵי זֶה זֹכֶה לְשִׁיר שֶׁל חֶסֶד הַנֵּ"ל שְׁמֹשֵׁם שְׂרָשׁ הַצִּיצִית כְּנֵ"ל, עַל -כֵּן עַל-יָדֵי הַצִּיצִית הֵלְלוּ אֲנִי מִתְקַנֵּן אֶת הַבְּגָדִים שְׁנִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הַמְדוּמָה, כִּי שְׁנִזְכֶּה בְּכַח הַזֶּה לְבָרֵר גַּם אֶצְלֵנוּ אֶת בְּחִינַת כּוֹחַ הַמְדוּמָה, ר' נתן אומר כאן שזה עיקר עבודתינו שגם אצלינו נוכל לברר המדמה, כל ההתבודדות ולקוטי תפילות ותהלים ותפילות, גם עיקר הצוואה של רבינו, צוואה ממש, לברר את המדמה, לשמוע ולציית בקול רביה"ק, לחפש כח הצדיק שמלמד אותנו לעסוק בירור המדמה שהוא בחינת הבגדים כִּי שְׁנִזְכֶּה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּי שְׁנִזְכֶּה לְהֵאֱמִין בְּשִׁלְמוֹת בְּיַחוּדוֹ וְאֲחִירוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וּבְחִדוּשׁ הָעוֹלָם וְכוּ', שְׁזָהוּ יִסוּד הַכֹּל זֶהוּ יִסוּד הַכֹּל, חִידוּשׁ הָעוֹלָם, הָעוֹלָם מִתְחַרֵּשׁ עֲכָשָׁיו, אֵין כְּלוּם, עֲכָשָׁיו אֵנִי צָרִיךְ לְעַבֹּד אֶת ה', לְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן הַכֹּל. וְזֶה שֶׁרַבִּינוּ פּוֹעֵל כֹּל שֶׁנָּה, שִׁיּוּכֵל הַנִּיצוּחַ"ק לְהַתְעַלּוֹת, וְאֵנִי נִצָּא מִפְּגַם הַלְבוּשִׁים.

עיקר יישום האמונה המבוררת - לדעת מהשי"ת בכל מה שעושה

וְכַמְבָּאָר בְּמִקוּם אַחַר בְּדַבְרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל (סימן ז') שְׁצִיצִית מְסַגֵּל לְאֲמוּנָה, עֵין שָׁם, וְכֵן מְבָאָר בְּתַקוּנֵים תְּקוּן יוֹד, עֵנִין הַשִּׁיר שֶׁהוּא בְּחִי' צִיצִית, כִּי ה' קָשָׁרִים לְקַבֵּל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֲלֵכֵינוּ ה', ה' תִּיבּוֹת שְׁמַאִירִים בְּאֶחָד. לְקַבֵּל ה' נִימִין דְּכַנּוּר דְּדוֹר וְכוּ', וְעַל -כֵּן קָבְעוּ פְּרִשְׁתַּי צִיצִית בְּקִרְיַת שְׁמַע, (עֵין בְּרוּכּוֹת יב), וְעַל -כֵּן לִזְכָּרֵינוּ הַצִּיצִית בְּשַׁעַת קְרִיַּאת שְׁמַע (שְׁלַחן עֵרוֹךְ סִימָן כד סעיף ב') כִּי צִיצִית תְּקוּן הַבְּגָדִים, תְּקוּן הַמְדוּמָה, הֵם בְּחִינַת אֲמוּנָה, כִּי עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה הוּא עַל-יָדֵי בְּרוּר הַמְדוּמָה כְּנֵ"ל, כִּי הַחֲמִשָּׁה קְשׁוּרִים הוּא תִיקוּן הַמְלָכוֹת, וְע"י אַח"ד הַכֹּל מִתְאַחַד וְנַעֲשֶׂה ו' תִּיבּוֹת. וְעַל-כֵּן כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה תְלוּיָה בְּצִיצִית, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (כַּמְדַּבֵּר טו), "וְרִאִיתֶם אוֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וְכוּ'" כִּי עַקֵּר קִיּוּם כָּל הַתּוֹרָה תְלוּיָה בְּאֲמוּנָה שֶׁהוּא יִסוּד הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים קיט), "כָּל מִצְוַת אֲמוּנָה" וְכֵמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּוּ לְבִרְכָה (מְכוֹת כד), בְּאֵי חִבְקוּק וְהֵעֱמִידֵן עַל אַחַת, וְצָדִיק בְּאֲמוּנָתוֹ יִחְיֶה.

בהלכה זאת רבינו מלמד מה זה אמונה, לא רק שאדם יודע מהשי"ת, אלא ליישם את זה, כל מה שרואה, אוכל, שזוהו, משא ומתן, התעסקות עם אנשים, בכל דבר ה' נמצא פה, אני עושה לו נחת רוח בזה שאני הולך בדרך התורה, אני שומע את השיר שמתעורר כאן, אני בוודאי מתקן כאן משהו, וכך בכל דבר רואה מלכות השם, וכמה שהוא יכול להתקדם בדרגת האמונה, הנה ה' ממש נמצא כאן, וכך זוכה לראות את הקדושה בכח המדמה, תיאור, שהוא רואה שה' גדול, גבור, וטרא, ומרגיש את המציאות הזה של התוארים בשבחי התפילה. וכל מה שעובר עליו הוא ממתיק את זה בקדושה, זה נקרא אמונה מזוככת ואמתית, למצוא את ה' בכל מה שהוא עושה. וצריך לעבוד על זה בכל פעם מחדש, ולכן האריך בזה ר' נתן כ"כ, אמונה אמונה. כי כאן מברר שהאמונה הק' מתגלית ע"י מציאות השיר הזה, ולזה צריך מאד לחפש את הצדיק האמת שמגלה לך מהו אמונת חידוש העולם ממש.

ו) וְעַל-כֵּן עַקֵּר הַתְּחִלַּת קְבֻלַּת עוֹל תּוֹרָה וּמִצְוֹת הוּא עַל-יָדֵי צִיצִית, כִּי הַתִּינוּק בְּשִׁמְתוּחִילִין לְחַבְּבוֹ בְּמִצְוֹת, הַמִּצְוָה רִאשׁוֹנָה שְׁמֹחֲכֵין אוֹתוֹ הִיא מִצְוֹת צִיצִית, וְכֵן בְּכָל יוֹם בְּבִקְרָה בְּשִׁקְמִים

משנתו המצוה ראשונה שמתחילין לקיים היא ציצית, כי ציצית הוא בחינת תקון וברור המדמה שהוא בחינת תקון הגברים, שעל-ידי זה נתבררה האמונה הקדושה, שהיא יסוד ועושה כל התורה והמצוות כנ"ל, כי בכל יום בבקר יוצאין אור הציצית, שהם בחינת החוט של חסד הנ"ל, שהוא בחינת (תהלים צב) להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות, כמבאר בהתורה הנ"ל, וכל זה נמשך על-ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח כנ"ל,

כי זה עיקר עבודתנו בבוקר, כשמתעורר משנתו, דבר ראשון תעמיד את האמונה, תחזור לרבינו, אור הצדיק מלמד מה זה אמונה, בלי שתחפש את הצדיק לא תרע מה זה אמונה, בלי הצדיק יש לך קצת אמונה, אבל זוהי לא אמונה ברורה ומזוככת, שמביא לכירור המדמה בכל ענין.

בחצות מתעורר כנורו של דוד מרוח צפונית בחי' שמאל, לרדת למדמה ולבררו

וזהו בחינת קימת חצות לילה לאונן ולקונן על חרפן בית המקדש ולהתגבר לעסק בתורה, כי קימת חצות להתאבל על חרפן בית המקדש, זה בחינת התפלה בבחינת דין הנ"ל של הבעל כח, כי אלו הקמים בחצות נקראים גבורי כח עושי דברו וכו', כי עקר התעוררות השנה בחצות לילה, נמשך מבחינת גבורות, שהוא בחינת קול התרנגול שנקרא גבר, שנמשך מהוא שלחובא דאשא רבטיש בגרפוהי פידוע, שכל זה נמשך מהתפלה בבחינת דין של הבעל כח, שעל-ידי זה זוכה לקול השיר הנ"ל בעת חצות הוא תחילת התעוררות השיר, כמו שהזכיר ר' נתן בהלכה ג' ועל-כן בחצות לילה נמשך הארה מקול השיר הזה שנמשך מהתפלה בבחינת דין, שזהו בחינת כנור של דוד שמנגן מאליו בחצות על-ידי רוח צפונית שמנשב בו (ברכות ג) בחצות לילה יכולים להתעורר מאד מאד להכנס לבחינת הנעימות שיש בעבודת ה' שהוא בחי' ניגון, זה לא פנימיות הענין, אלא שזהו המדמה של הדבר, שילמד מה זה ניגון, מה זה רביקות בהשי"ת,

רוח צפונית זה בחינת גבורות משם מנגן מאליו כנור של דוד, דווקא מצד הגבורות, העבודה לצאת מהחושך לצאת מהנפילה ולהפוך את זה כי עקר השיר של כנור של דוד נמשך מהשיר הנ"ל שנמשך מהתפלה בבחינת דין שהוא בחינת רוח צפונית וכנ"ל, כי הצדיק מתקן את הירידות והנפילות שהם בחי' מלכות, ועל-כן על-ידי זה נתעוררין מן השנה בחצות לילה, כי השיר הזה נמשך מתקון וברור המדמה, שהוא בחינת שנה ועל-כן יש לו כח לעורר ולהקיץ מן השנה, כי עקר התגברות השנה, הוא רק מחמת המדמה שאינו מזכך ומבכר פראוי, יש כאלה שכל היום הוא בבחינת שינה, הוא חולם את החיים, אך ע"י בחי' חצות הלילה, משברים את השינה, לבכות לפני ה' שיש כזה מדמה, כאלה מניעות על נקודת האמת, הרי יש בית המקדש, חסר לנו, הרי זהו כח של רביה"ק, ויש כאלה בלבולים, כפירה, והתנגדות ובלבולים על נקודת האמת, על הצוואה של רבינו, בירור המדמה, על פשטות האמת הזה, רק צריך לבכות לפני השי"ת, רק לבקש את האמת, להסתכל איך רביה"ק מלמד לי את האמת, ואז זוכים שמתנגן הכינור של דוד, ונמשך אחרי שיר פשוט כפול ומשולש וכו' ונכנס באמת לעבודת ה'.

אבל מי שזוכה לברר המדמה פראוי, אין צריך להרבות בשנה כי ענין ריבוי השינה הוא מחמת שהמח הוא שבור, ועייף כזה, כשיש קדושה וברור המדמה, אין צריך להרבות בשינה וגם מעט השנה שלו הוא בקרשה גדולה שינה בקדושה זה ירדה למדמה להעלות משם. ועל-כן על-ידי כנור של דוד שמנגן מאליו על-ידי רוח צפונית כנ"ל, שכל זה הוא בחינת ברור המדמה,

על-ידי זה נתעוררין מהשנה, כי על-ידי ברור המדמה נתבטל השנה ר' נתן מלמד לנו מה זה שינה בקדושה, ושמיעת כנורו של רוד. אלו המדרגות שזכה ר' נתן אליהם, ורוצה להראות לנו קצת עוד נקודה ועוד נקודה, שינה בקדושה, וכנור של רוד שיעורר אותי מהשינה, ואז השינה מתהפך בחי' חמש נימין דקדושה.

תיקון חצות הוא תפילה בחי' דין, שאנו מקוננים ומתרעמים על ההעלמה והבלבול שיש על דרך האמת שבדברי הצדיק

ואז עומדין משינתן ומקוננין על חרפן בית המקדש, ועל -ידי הקינות על חרפן בית המקדש מקבלין כח מהתפלה של הבעל כח, שהוא בבחינת דין, כי הקינות על חרפן בית המקדש זהו בחינת תפלה, בבחינת דין, כי האבלות והקינות הם בחינת דין פידוע, שאדם צועק צועק כאילו עשו לו משהו וגם כל לשון של הקינות הוא בדרך וכוף ותרעומות, כפיכול, על שהפך אותנו כל כך והחריב את בית מקדשנו והגלינו בין העובדי פוכבים וכו', כמו שאנו אומרים שם, "איה קנאתך וגבורתך וכו', למה תתעינו ה' מדרכיד וכו', המאס מאסת את יהודה וכו', מדוע הכיתנו וכו', למה לנצח תשכחנו, זכור ה' מה היה לנו" וכיצא בזה הרבה שכל לשונות כאלו הם בחינת תפלה בבחינת דין, שהיא בחינת תפלת פנחס שעשה פלילות עם קונו, כמו שפתיב שם בהתורה הנ"ל, כי אנו צריכין להתאבל על חרפן בית המקדש, וחרפן בית המקדש זהו בחינת פגם וחרפן הדעת, כי כל מי שיש בו דעה כאלו נכנה בית המקדש בימיו כמו שאמר רבותינו זכרונום לברכה (ברכות לג) וכמוכא בדברי רבנו ז"ל פמה פעמים, כי מחיצות הבית המקדש הם בחינת מחיצות הדעת, בחינת מחיצות פרוסות של המחין המגינים בפני תאות נאוף, מחיצות הם מקום להשראת השכינה, מחיצות הם מרמה דקדושה, כשהמדמה נהיה רע, נופל מחיצות הדעת. כי אדם צריך שיהיה לו כמה וכמה מחיצות על גבי מחיצות, שירחיקו ממנו כל דבר רע, אך כשנופל בית המקדש, היינו שנפלו אצל האדם מחיצות הדעת, אזי הוא בקטנות, ומתגבר וכו'.

ובעונותינו הרבים התגברה הסטרא אחרא, בחינת והנחש היה ערום וכו', עד שגרמה חרפן בית המקדש שהוא פגם הדעת, ועל-כן צריכין לזה תפלה של הבעל כח שהיא בבחינת דין, ועל-כן צריכין לקום בחצות להתאבל ולקונן על חרפן בית המקדש, כי הקינות הם בחינת תפלה בבחינת דין כדי לקבל מהתפלה של הבעל כח הנ"ל שהיא בבחינת דין, כדי להוציא מהסטרא אחרא כל החיות שבלעה, בבחינת (איוב כ) חיל בלע ויקיאנו וכו' כדי לתקן הדעת וכו' התיקון מתחיל ע"י שאנו מתאבלים על זה, ואז יש כח לתקן.

ע"י עסק התורה אחר חצות לילה זוכים לרוח נבואה ומדמה מבורר

ואז עוסקין בתורה, כי התורה היא בחינת רוח נבואה, כי כלליות התורה כלולה בי' הדברות, שהם בחינת י' מדרגות של נבואה כמו שפתיב שם, כי בקבלת התורה בחדש סיון אז קיבלנו שער הנ', עשר מדרגות של נבואה שאז יודעים מה זה ברור המדמה פי על-ידי התפלה בבחינת דין הנ"ל, זוכין לבחינת רוח נבואה, שהוא בחינת עסק התורה אחר חצות לילה וכל זה כדי לברר המדמה פנ"ל, ועל-כן הוא דבר גדול לעסק בתורה בלילה דיקא, כמו שאמר רבותינו זכרונום לברכה אין אדם זוכה לכתרה של תורה אלא בלילה, וכמו שפתיב (איכה ב) "קומי רוני בלילה", כי עקר עסק התורה הוא בשביל ברור המדמה, כי התורה הוא מרמה דקדושה, בכל

ליקוטי הלכות ח"א דף מד- מה הל' ציצית הלכה ה' אות ה-ז

מה שאנו עוסקים בתורה, מכניסים מחשבות של התורה במח, זוכים לבירור המדמה וקדושה, כי התורה היא בחינת עשרת הדברות, בחינת רוח נבואה, שעל-ידי זה מבררין המדמה כנ"ל. ובזה ממתיקים החמש גבורות ע"י חמש קשרים שבציצית, כי נתברר המדמה וזוכים לאמונה שלימה, בחי' אמונתך בלילות.

ועל-כן עקר עסק התורה הוא בלילה, כי לילה היא בחינת מדמה, שהוא בחינת שנה, ואז צריכין לברר המדמה על-ידי התורה, שהיא בחינת רוח נבואה כנ"ל, ועקר הוא אחר חצות לילה שאז נתעורר כבוד של דוד על-ידי הרוח צפונית, שהוא בחינת השיר הנ"ל, שנמשך על-ידי התפלה בבחינת דין וכו' כנ"ל שזהו עקר בחינת ברור המדמה כנ"ל ועל-כן אז הזמן לעסק בתורה כדי לברר המדמה, כדי לזכות לאמונה שלמה, בחינת ואמונתך בלילות כנ"ל ועל-ידי זה זוכין שהיה נמשך החוט של חסד, בבחינת להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות, כמו שכתוב שם ועתה מה נמלצו דברי רבותינו זכרונם לברכה שאמרו, כל העוסק בתורה בלילה מושכין עליו חוט של חסד ביום, שנאמר, "יומים יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי" (חגיגה יב) כי על-ידי עסק התורה בלילה, שהוא בחינת רוח נבואה, שהוא בלילות התורה כנ"ל, על-ידי זה נתברר המדמה שהוא ברור האמונה, שעל-ידי זה זוכין לשיר הנ"ל, שהוא בחינת חוט של חסד, שעליו יתנגן השיר הזה כנ"ל שזהו בחינת החוט של חסד שזוכה המוכיח ההגון, כמו שכתוב שם וזהו החוט של חסד שנמשך ביום על-ידי עסק התורה בלילה, זהו בחינת אור חוטי הציצית הם תקון הבגדים שהם בבחינת המדמה, הינו ברור המדמה, שהוא ברור האמונה, שהוא יסוד כל התורה כלה כנ"ל:

כשנפגם הדעת, נדמה שכל ענין השיר שלעתיד ובירור המדמה לא שייך אלינו

כלל הדבר שר' נתן מגלה שענין קימת חצות הוא לשבר את המדמה בכח תפילת הצדיק, וזהו בחי' המשכת חוט של חסד, שהוא ענין השיר פשוט כפול וכו' כי למעשה באמת רבינו מברר שיש תוכחה וקדושה, נהר יוצא להשקות את הגן, ריח היראה, רוח נבואה, שמתרפא וזוכה לאמונה מבוררת.

כל הרברים האלה יכולים להיות רחוק מאד ממי שהוא במוחקי דקטנות ונפגם ברעתו, ועובר מה שעובר, המדמה מאד חזק, והעולם מבלבל אותו, והאדם עסוק עם מה שצריך ללמוד ולעשות, וקשה מאד להתקרב אל האמת, צריך מאד לבקש ולחפש את האמת, לחפש בדברי רבינו, מה צריך לחפש? בירור המדמה, וללכת עם האמונה החזקה, לחשוב מהש"ת ולזכור שהוא מחדש את העולם, ולהכניס את זה בתוך כל דבר מה שעושים דברי רשות, לראות מהמדמה גדולת ה', וכל זה ע"י הבעל כח הגדול.

אנשים לא יודעים מה זה 'בעל כח הגדול', זהו כלל הנסיעה לראש השנה, ע"ז זוכים לרעמים ורוח נבואה, ובחי' בכסה ליום חגנו. והעבודה כל השנה הוא לקום בלילה, לבכות לפני ה' איך נפילתי לקטנות כזה, כאלה הסתרות ובלבולים מאור האמת, כאלה דעות כוזבות יש, אנשים רחוקים מאד מאמונה בה', ואפי' שיש אמונה בה', יש מלא בלבולים, ולא מדברים מבירור המדמה, ולא ממציאות ענין השיר פשוט כפול משולש ומרובע כמו שרבינו אומר את זה, יש בלבולים ומניעות עצומות, וכך אדם מפסיד את היום ועובר מה שעובר עליו.

העצה היא לבכות ולקונן על בית המקדש, ובזה מתעורר הבעל כח הגדול, כח הצדיקים שמתקנים את האמונה מותך החושך, וע"י שעוסקים בתורה בלילה, נמשך רוח נבואה ותיקון

ליקוטי הלכות ח"א דף מד- מה הל' ציצית הלכה ה' אות ה-ז

המדומה, ואז באור הבוקר בתפילת שחרית יתאר וידמה שבח וגדולת ה' בדיבורי התפילה, וכך יוכל להמשיך לכל היום לברר המדומה.

כל התורה כלולה בעבודת בירוד המדמה מתוך לבושי עוה"ז

ז) כי כל התורה פלה פלולה בבחינת בגדים, כמו שכתוב (קהלת ט'), "בכל עת יהיו בגדיך לבנים" שאדם צריך לראות לצאת מהדמיונות ולתקן המדמה, כל מה שרואה דבר גדול, או דבר נפלא, לזכור שה' גדול ונפלא, ואלו הדרכים נתגלו בזה"ק ובבעש"ט, ור' נתן מאריך באופן שגם אנו נזכה לזה. וכאן אומר שכל התורה כולה הוא בחי' בגדים, לכאן, מה ענין בגדים אצל תורה? אלא שבכל דבר יש רצון ה', יש הלכה, וסברת התורה, ע"י התגלות סברת האמונה סברת הדביקות בה', בזה זוכים לחלוקא דרבנן, שהוא הלבוש על הנשמה ע"י קיום המצוות שאנו עושים, במעשה דיבור ומחשבה, שזהו בגד לבן.

ענין 'חלוקא דרבנן' לעיבדא ולמעשה

כי הלבוש על הנשמה הוא ממעשי האדם ובידוריו, כי בכל יום בא לאדם חלק נוסף מעוה"ז שהוא בחי' לבוש לנשמה, כי הנשמה והעולם זה אותו הרבר, בכל יום בא עוד חלק, והנשמה מתלבשת בזה ע"י שעושים רצון ה'.

החלוקא דרבנן מורגש אצל האדם בכח המחשבה שלו, אם יש ישוב הרעת ודביקות בה', ומתדבק באמונה כראוי. כשאין חלוקא דרבנן אינו יכול להתדבק באמונה, ונופל לקטנות הרעת עד שנופל לתוכחה שמבאיש ריח הנשמה, ונפגם הרעת והשכל ה' ירחם.

שזה נאמר על פלליות קיום התורה והמצוות שעל-ידי זה זוכין לבחינת בגדים לבנים, בחינת חלוקא דרבנן, שהוא לבוש הנשמה שזוכה כל אחד בעולם הבא פפי התורה והמצוות שזכה לסגל בעולם הזה ועקר תקון הבגדים הוא על-ידי ציצית וזהו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנג), בכל עת יהיו בגדיך לבנים אלו ציצית, כי ציצית הוא פלליות קיום התורה והמצוות, שהם בחינת בגדים לבנים, כמו שכתוב, "למען תזכרו וכו'" כנ"ל, כי על-ידי ציצית, שהם בחינת החוט של חסד הנ"ל, על-ידי זה נמשך על האדם בחינת התוכחה של המוכיח האמת, שעל-ידי זה הוא נותן ריח טוב בהנשמות שאפלו פשמוכיתן על העברות שעשו אינו מעורר הריח רע של העברות, ולא כמו שאדם מוכיח ושובר את עצמו כשעובר עליו צרות בבית ובחוץ, אלא מקבל באהבה מה שעובר, אדרבא, הוא זוכה על-ידי קול תוכחתו שגם העברות יתהפכו לזכיות ויתנו ויזכירו ריח טוב בהנשמות, בבחינת (שבת פח) נרדי נתן ריחו 'עזב' לא נאמר אלא "נתן" כנ"ל.

סכנת התוכחה שאינה ראויה שמפילה את האדם ביותר ע"י שנחלשת הנשמה

וזהו בחינת ציצית, שהם בחינת התוכחה הנ"ל, בבחינת וראיתם אותו וזכרתם וכו', ולא תתורו וכו', שהציצית מוכיחין את האדם שיעשה מצות השם ולא יתור אחר תאוות לבו וכו', כי יתור אחרי האמונה ולא אחרי עיניו ותאוות לבו ח"ו, אבל על-ידי תוכחה יכולין לפעמים לפל יותר ח"ו, כי יכולין לעורר ח"ו, על-ידי זה הריח רע של המעשים רעים שעשה, שעל-ידי זה נחלשת הנשמה ביותר, שאחד שובר את השני ומוכיח אותו, או שאדם מוכיח ושובר את עצמו, או שהצרות מוכיחים אותו שלא כראוי, או המחלוקת והבלאגן שמבטלים את האדם, ע"י נחלשת הנשמה, כמבאר בתחלת התורה הנ"ל וכן אנו רואין בחוש שלפעמים פשאדם מוכיח

את עצמו ומתחיל להזכיר את עצמו מעשים הרעים שעושה שאזי שכיה הרבה שנופל עוד יותר ויותר, כי נופל בדעתו מאד, ויש שנפלו מאד על-ידי זה, יש כאלה שממש משתגעים מרוב לחץ ודחק, או שאדם רוצה לשוב בתשובה, ומפחד מהמצב הזה. וכן יש כמה סוגי מעברים שעוברים על אדם, וכל זה נמשך מבחינת התוכחה שאינה בראי שמחלשת כח הנשמה, על-ידי שמעוררין הריח רע של העונות, כמבאר שם ואין לך צרה גדולה מזה שאין יכול להתעורר לתשובה מחמת תוכחה שוברת זו.

ועל-כן אין מי שיוכל להוכיח לא את עצמו ומכל שכן אחרים כי אם בשקשר עצמו לצדיקי הדור האמתיים, שהם בבחינת משה, שיוכלים להוכיח בקול התוכחה של משה, שהוא קול השיר הנ"ל, שעל-ידי זה מוסיפין ונותנין ריח טוב בהנשמות פנ"ל, אנו צריכים להמשיך את הכח של משה רבינו שהחיה אותנו גם לאחר שנפלנו בחטא העגל, והמשיך לנו תורה עד היום הזה, וכל חיות תיקון העולם עד היום נמשך מקול השיר הזה, והכל תלוי בביור המדמה, שזה עיקר תיקון העונות, שהניצח"ק יוצאים ומתהפכים לשיר. ורביה"ק יורד לכל אחד ואחד להחיותו בתוכחה ראויה שידע שה' תמיד איתו ואצלו.

תוכחה ראויה, גם כשרואים הירידות והצרות, לא להחליש דעתו, אלא להתקשר לצדיק הדור המוכיח בדרך חסד

כי עקר התוכחה צריכה להיות בבחינת השיר של חסד הנ"ל, דהיינו להטות כלפי חסד, שהוא בחינת אזמרה לאלהי בעודי הנאמר ברב"ר רבנו ז"ל (בסימן רפ"ב), עין שם כל הענין, שצריך האדם למצא בעצמו איזה זכות ונקדה טובה וכן בחברו, בחינת ועוד מעט ואין רשע וכו', שעל-ידי זה הוא נכנס באמת בכף זכות ויכול לזכות לתשובה וכן כשמוכיח אחרים, רק ע"י שמוצא את הטוב שבו, הוא מכניס אותו לתשובה, אפי' שהוא נראה כמו שהוא נראה, על-כן כל מי שרוצה להוכיח אפלו את עצמו צריך לרקודק מאד שלא יפיל את עצמו ח"ו יותר על-ידי תוכחות, שלא יחליש את דעתו ונשמתו, על-ידי שיוכר רק את מעשיו הרעים עד שיוכל לפל לגמרי ח"ו, מעשיו הרעים צריך לזכור רק כדי לבקש איך לתקן אותם, ולתקן, אך לא ליפול ברעתו, אלא לזכור תמיד שה' איתו, וישנן העצות של אזמרה, והתפארות של ה' מכל תנועה שלו, וה' איתי עמי ואצלי, בקי ברצוא ושוב, על-כן צריך לרקודק להטות כלפי חסד לחפש למצא בעצמו על כל פנים איזה נקודות טובות והתוכחה תהיה בדרך חסד לחזק את עצמו בהשם יתברך ולבטוח ברחמי העצומים שיש אצלו חסד בזה שגם כל מעשיו הרעים יכולין להתהפך לזכיות אפלו אם הרבה לפשע מאד מאד ימים ושנים הרבה, אף-על-פי-כן חסדי ה' כי לא תמנו ולא כלו רחמי לעולם, כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות וכו'.

והכלל, שעקר התוכחה תהיה באפן שיחזק את עצמו שיזכה להתעורר להשם יתברך להתחיל מעתה להתקרב אליו יתברך ולא שיקלקל ח"ו, יותר על-ידי תוכחתו שיפיל ח"ו, יותר, שזה נמשך מחמת שמחלשת נשמתו וכו' פנ"ל ותוכחה כזאת אין זוכין בי אם על-ידי צדיקי הדור שהם בבחינת משה שזוכין לבחינת שיר של חסד הנ"ל פנ"ל:

בכל מה שעובר על האדם, הוא צריך לדעת שהשי"ת בוודאי יעזור לי, הנה אני מתחיל מחדש לעשות תשובה, להתחרט ולבכות לפני ה', ובזה אני כבר קרוב לה', כי מלכות ה' מתחרשת אצלי, וכך יחיה עצמו בכל נקודה טובה, שהם חוטי נימי הכנור של שיר האמונה. וכל תוכחתו

ליקוטי הלכות ח"א דף מד- מה הל' ציצית הלכה ה' אות ה-ז

תהיה רק לחזק את עצמו להתחיל מעתה. וזה הכח מקבלים מהתקרבות לרביה"ק בג' הנקודות, נקודת הרב, נקודת החבר, ונקודת עצמו. להמשיך על עצמו רוח הנבואה ותוכחת הצדיק.

בכל יום מתקשרים לתוכחה הראויה ע"י הציצית, שה' בוודאי יסלח לנו וישיבנו אליו ברחמים

וזהו בחינת ציצית הקדושים שזכנו השם יתברך כדי לזכר מצותיו ושלף נתור אחר לבנו וכו', שזהו בחינת תוכחה כפ"ל, כי על-ידי ציצית, שהוא בחינת חוט של חסד הנ"ל, על-ידי זה זוכין לבחינת התוכחה של הצדיקי אמת, שהם בבחינת משה, שעל-ידי תוכחתם נותנין ריח טוב בהנשמות בבחינת נרדי נתן ריחו שאפלו המעשים רעים נתהפכין לזכיות ונותנין ריח טוב כפ"ל, ועקר ריח הטוב של התורה ומצות נרגש בהבגדים, שהם בחינת לבושין של הנשמה, בחינת חלוקא דרבנן, ועל-כן על-ידי העברות ח"ו, נעשים בגדים צואים ח"ו, כך ניכר על אדם כשלושב בגדים צואים, בגשמיות יש ריח רע, וברוחניות כשנפשו נפגמת, ריח נשמתו נחלש ונבאש, כי הנפש מזכירה לעצמה רק רע, כי הלושים הוא ענין המחשבה והמדמה שלו בענין האמונה וההתקרבות לה'. ובגדים צואים זה בחינת ריח רע של המעשים רעים שהריח נמשך בהבגדים דיקא, כי כפי עבודתו של אדם כן הלושים שלו לטוב או להפך, ועקר הוא הריח כפ"ל, שעל-ידי מעשים רעים ח"ו, הלושין שלו מעלין ריח רע, בחינת בגדים צואים כפ"ל.

ולהפך על-ידי מצות ציצית שהם תקון הבגדים, על-ידי זה זוכין לבחינת תוכחה הראויה הנ"ל, שעל-ידי זה הבגדים והלושין מעלין ריח טוב בבחינת (שיר השירים ד) "וריח שלמותיך פריח לבנון" וזה שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (תנחומא ב' מ') "וריח שלמותיך" ריח המצות התלויות בבגדים כגון ציצית וכו', כי ציצית הוא בבחינת תוכחה הטובה הנ"ל, שעל-ידי זה מעלה ריח טוב, הציצית נותנים לך חלוקא דרבנן שיזכיר לך את הטוב שבך. לכן תאחז בציצית, תאחז באור הצדיק ע"י חצות והתחלה חדשה וחיפוש האמת.

ע"י שאתה מתחזק, הבגידות שלך מעלים ריח טוב

ועקר הריח בבגדים שהם הלושין הנעשין כפי עבודתו כפ"ל, שזהו בחינת "וריח שלמותיך" דיקא כפ"ל וזהו (תהלים מה), "מזר ויאהלות קציעות כל בגדתיך" 'בגדתיך' דיקא, כי הבגדים מעלין ריח טוב על-ידי התורה והמצות כפ"ל, וזהו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (במדבר רבא פרק י'), אל תקרי "בגדתיך" אלא "בגידותיך", כל הבגידות שלך מעלין ריח טוב, הינו כפ"ל. זהו בחינת (שיר השירים א) "נרדי נתן ריחו" 'עזב' לא נאמר אלא "נתן" (שבת פ"ח ועיין 'ם בתורה), שגם המעשים רעים והבגידות מעלין ריח טוב כפ"ל וזהו, אל תאמר בגדתיך אלא בגידותיך כי בגדתיך ובגידותיך, שניהם אחד, כי דיקא על-ידי בחינת ריח הטוב של בגדתיך, שזהו על-ידי בחינת ציצית שהוא עקר תקון הבגדים, על-ידי זה דיקא גם כל הבגידות מעלין ריח טוב, כי הציצית הם בחינת החוט של חסד הנ"ל, שעל-ידי זה העונות נתהפכין לזכיות וזוכין לבחינת נרדי נתן ריחו, שגם המעשים רעים יעלו ריח טוב כפ"ל. איך יתכן שמעשים רעים יעלו ריח טוב? ע"י תשובה, שהעונות נהפכים לזכיות, וכך זוכה לבחי' מרומה מבורר, כמו שהביא ר' נתן מתורת הבעש"ט שביורר המדמה שנעקר מהאדם מציאות התאוה לדבר רע ובלבול, וזוכה למדמה דקדושה של דביקות בה', והתעוררות היראה ואהבה דקדושה, שענין זה עמוק מאד, כשהולך עם אמת, יזכה ליראה אמיתית.

כבו נא ונוכחה, הקב"ה מוכיח אותנו בדרך שמחזק ולא שובר, וכן הצדיקים המת- דבקים במדותיו

וְזֶהוּ בְּחִינַת חוּט שֶׁל צָמֵר שֶׁהִיא מַלְבִּין עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה (יומא לט). 'חוט' דִּיקָא, כִּי הוּא בְּחִינַת חוּטֵי הַצִּיצִית, בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי זֶה הָעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזָכוֹת, בְּבְחִינַת נְרָדִי נִתֵּן רִיחוֹ כַּנ"ל וְזֶהוּ (ישעיה א), "לָכוּ נָא וְנוֹכַחְהָ יֹאמַר ה' אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם וְכוּ' וְאִם יֵאָדְמוּ כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ". שְׁמִשָּׁם לְמַדּוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה שֶׁהִיוּ תוֹלִין חוּט בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים וְכוּ' וְזֶהוּ, "לָכוּ נָא וְנוֹכַחְהָ" דִּיקָא וְנוֹכַחְהָ זֶהוּ בְּחִינַת תּוֹכַחָה, כִּי רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִכּוֹל לְהוֹכִיחַ אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, כִּי הוּא מוֹכִיחַ אוֹתָנוּ בְּבְחִינַת הַתּוֹכַחָה שֶׁל מֹשֶׁה הַנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עַד שֶׁהָעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזָכוֹת, בְּבְחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנ"ל, שְׁזֶהוּ בְּחִינַת וְאִם יֵאָדְמוּ כְּתוֹלַע כְּצֶמֶר יִהְיוּ, שֶׁהוּא בְּחִינַת חוּטֵי הַצִּיצִית כַּנ"ל וְכֵן הַצִּדִּיקִים הַמִּתְדַּבְּקִים בְּמִדּוֹתָיו, וְיוֹדְעִים חֲסְדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הֵם לְכַד יְכוּלִים לְהוֹכִיחַ, כִּי הֵם מוֹכִיחִים בְּבְחִינַת הַתּוֹכַחָה הַנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי זֶה מוֹסִיפִין רִיחַ טוֹב וְכוּ' כַּנ"ל: וְע"י הַתּוֹכַחָה שֶׁל מֹשֶׁה, זֹכִים לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּי הָעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִים לְזָכוֹת, וְכַצֵּמֶר יִהְיוּ, וְזֹאת הַתּוֹכַחָה נִמְשָׁךְ בְּמִצִּיאוֹת אוֹר שִׁיר פְּשוּט, אוֹר הַרְחָמִים וְהַכְּתָר, וּמִמְשִׁיךְ מוֹחֵק לְמִטָּה לְמִטָּה, וְרַק הַצִּדִּיקִים יְכוּלִים לְהַמְשִׁיךְ הַמּוֹחֵק, כִּי יוֹדְעִים חֲסְדֵי ה', בְּחִי' שִׁיר שֶׁל חֶסֶד, וּבוֹדָאֵי יְכוּל כֹּל אֶחָד בְּכַח הַצִּדִּיק, לְבַנּוֹת הַמַּלְכוּת וְקִדּוּשָׁה, שֶׁזֶהוּ כְּלָלִיּוֹת כֹּל הַלְבוּשִׁים שֶׁל הַבְּרִיאָה שְׂיוֹצֵאִים מֵהָרַע וְנַעֲשֶׂה לְבוּשִׁים וְקִדּוּשָׁה, וְכֵן נַעֲשֶׂה הַקַּמַּת הַמַּלְכוּת מִחֲדָשׁ וְחוֹזֵר הַרִיחַ הַטּוֹב בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אִמֵּן.